

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Варна, 15.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Петранка Н. Петрова
като разгледа докладваното от Пламен Д. Караниколов Административно наказателно дело № 20213110204554 по описа за 2021 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Черно море“ АД ЕИК 103003102, със седалище в гр.Варна, подадена чрез П.М. – изпълнителен директор, против Наказателно постановление № 03 - 012468 от 15.07.2020 год. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда" гр.Варна, с което на ЮЛ е било наложено адм. наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500.00 /хиляда и петстотин/ лв. на основание чл. 414, ал.1 от КТ за нарушаване нормата на чл.128, т.2, вр. чл.270, ал.3 от КТ.

В жалбата се моли за отмяна на НП, като се изтъква, че то е незаконосъобразно, неправилно и издадено при съществени нарушения на процесуалните правила, поради което моля съда за неговата отмяна. При издаване на НП, административно наказващия орган /АНО/ допуснал редица нарушения на закона, а именно: твърди се, че не е извършено посоченото в НП нарушение на закона;разпоредбите в НП били неотнормирани към повдигнатото обвинение; били допуснати нарушения на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН..

Отделно от изложеното се сочи, че случаят е маловажен. В конкретния случай не били налице каквито и да е данни за виновно поведение на възз., тъй като изплащането на трудовите възнаграждения на работниците и служителите било съобразено с исканията на синдикалната организация -КНСБ отразено в писмо от 14.03.2018 г., в

което изрично се настоявало изплащането на трудовите възнаграждения да се извършва от най – старото дължимо, като не се прескачат стари периоди.

В съдебно заседание въззивната страна, не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява надлежно упълномощен процесуален представител- юрисконсулт – Д. О., която оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Моли да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

През месец юни 2020 год. служители на Дирекция „ИТ“ - Варна, в това число и П.Е. – главен инспектор в ДИТ - Варна извършили проверка на въззивното дружество като работодател по спазване на трудовото законодателство. Поводът за проверката бил постъпил сигнал в Д“ИТ“ за неизплатени трудови възнаграждения в дружеството. В хода на проверката от представените от възз. дружество документи , в това число и справка за неизплатени трудови възнаграждения за м.03.2020 г., било установено, че трудовите възнаграждения в предприятието се изплащат до 25-то число на следващия месец, както и че въззивникът не е изплатил заплатите за месец март 2020 год. на общо - 129 работници и служители в общ размер на - 57 047.54 лв., като нарушението е извършено на 28.04.2020 г. в гр.Варна.

Констатациите от проверката били обективирани в КП № ПР2015676/ 02.07.2020 год. в който били дадени и задължителни предписания едно от които да се изплатят заплатите на работниците за месец март 2020 год. в срок до 15.09.2020 год..Препис от протокола бил връчен на Изп. директор на въззивното дружество на 02.07.2020 год..

За констатираното нарушение на 02.07.2020 год. срещу въззивното дружество бил съставен АУАН, бл. № 03 - 012468, в който е посочено, че същото е нарушило разпоредбата на чл. 128, т.2, вр. чл. 270, ал.3 от КТ. Посочено било че нарушението било извършено в гр.Варна, на 26.03.2020 год. към който момент следвало да бъдат изплатени трудовите възнаграждения на работниците. Актът бил надлежно предявен и връчен на изп. директор на въззивното дружество.

В срока по чл. 44 от ЗАНН срещу него постъпило писмено възражение.

На 15.07.2020 год., въз основа на акта, АНО издал атакуваното НП, като е приел фактическите констатации изложени в акта, приел е че въззивното дружество като работодател е нарушило разпоредбата на чл. 128, т.2 вр. чл.270, ал.3 от КТ и на основание чл. 414, ал.1 от КТ му наложил адм. наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500.00 / хиляда и петстотин / лв..

Като писмени доказателства към АНП са приложени справка за неизплатени заплати за периода от м.09.2019 г до м.04.2020 год., идентификационна карта, призовка по чл. 45, ал.1 от АПК, протокол за извършена проверка № ПР2015676/02.07.2020 год, писмо изходящо от Председателя на КНСБ до изп. директор на „Черно море“ АД вх. №

23/14.03.2018 год., както и Заповед на ИД на ИА „ИТ“ № 0280/03.08.2010 год..

Като писмени доказателства в хода на съдебното следствие е прието допълнително заверено копие от ТД № 024/30.04.2015 год. подписан между въззивното дружество като работодател и Х.И.Б. като служител.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени така и гласни, които се кредитират от съда изцяло с доверие като непротиворечиви, взаимнодопълващи се и преценени по отделно и в своята съвкупност не водят на различни правни изводи.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна – лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок от узнаване за издаденото НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение.

Съгласно разпоредбите на чл.416, ал.1 и 2 от КТ и приложената по делото заповед, АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Съгласно чл. 399 от КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл. 416, ал.5 от КТ НП се издават от ръководителя на органа по чл.399 или оправомощени от него длъжностни лица съгласно съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Видно от цитираните по горе разпоредби органът, който може да налага адм. наказания по КТ е ИД на ИА „Главна инспекция по труда“ или оправомощено от него длъжностно лице. В случая НП е било издадено от директора на Дирекция „ИТ“ Варна, който е бил надлежно оправомощен от ИД на ИА „ГИТ“. В горната насока е приложената по делото Заповед на ИД на „ГИТ“ издадена на 12.01.2010 год. Видно от т.4 от заповедта с нея ИД на „ГИД“ е оправомощил директорите на дирекции „ИТ“ да издават НП по актове съставени от инспектори от „ИТ“.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34, ал.1 и 3 от ЗАНН. В случая видно от приложения към АНП протокол от извършена проверка, както нарушението така и въззивникът като негов автор са били установени в хода на проверка извършена на въззивника в периода от 15.06 до 02.07.2020 год., при която проверка, на 02.07.2020 г. е била представена и справката от въззивника за неизплатени заплати. АУАН е бил съставен на 02.07.2020 год. непосредствено след приключване на проверката, поради което не е налице нарушение на чл. 34, ал.1 от ЗАНН. С оглед датата на нарушението 28.04.2020 год. е спазен и едногодишния срок за съставяне на АУАН считано от извършване на нарушението.

АУАН е съставен в присъствието на представляващия дружеството и един свидетел. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, т.к. не ограничава правото на защита.

Съдът намира, че непроизнасянето от наказващият орган изрично в НП по отношение на чл.28 от ЗАНН не е процесуално нарушение, тъй като с факта на издаването му става ясно, че същият е отказал приложението му. От друга страна,

наличието на мотиви в НП не е сред задължителните реквизити към същото. В ТР №1/12.12.2007г. на ВКС се сочи, че преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол, като в случай, че съдът констатира, че са налице предпоставките на [чл. 28 ЗАНН](#), но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Липсата на мотиви обаче по приложението на чл.28 от ЗАНН не се сочи като нарушение на процесуалните правила.

Съдът намира, че липсата на доказателства, че възз. е бил запознат със становището на процесуалния представител на АНО по депозираните от него възражения не е съществено процесуално нарушение, тъй като дружеството се защитава срещу фактите посочени в НП, не срещу становище на процесуалния представител на наказващия орган. Действително в НП липсват изрични мотиви защо възражението срещу АУАН не е било възприето от АНО. Горното обаче не представлява съществено нарушение на процес. правила, тъй като на първо място формалните реквизити на НП са изчерпателно посочени в нормата на чл.57, ал.1 от ЗАНН и там излагане на мотиви досежно отхвърляне на възражение не се съдържа.

АУАН така и НП съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН досежно описание на нарушението. Макар и твърде лаконични фактическите обстановки изложени в АУАН и НП съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват вмененото на въззивника нарушение – неизплащане в срок на заплатите за месец март 2020 год. на общо 129 работници, посочени са дата и място на нарушението както и нарушените законови норми, като е налице пълно единство между фактическо и юридическо обвинение. Както в АУАН така и в НП са посочени и доказателствата които според АНО подкрепят адм.наказателното обвинение. Нормата на чл. 128, т.2 от КТ вменява в задължение на работодателя да плаща в установените срокове трудово възнаграждение, а тази на чл. 270 от КТ определя начините за плащане. Допуснати съществени нарушения в хода адм. наказателното производство съдът не констатира и в тази връзка не споделя наведеното от въззивника възражение в тази насока.

От събраните по делото доказателства може да се направи категоричен извод за извършено от жалбоподателя и настоящ въззивник нарушение на [чл. 128, т. 2](#) вр. [чл. 270, ал. 3 от Кодекса на труда](#).

По делото няма спор по отношение на това, че въззивникът към месец март 2020 г. има качеството работодател по отношение на общо 129 работници поименно посочени в представената по делото справка, като по отношение на 129 от тях въззивникът не е изплатил трудовото възнаграждение за м. март 2020 г.. В горната насока в същност са и всички събрани по делото доказателства – справка за неизплатени заплати на работници, ТД случен между Х.И.Б. и въззивника, както и идентификационна карта. Не е спорно и това, че заплатите в предприятието са се изплащали в срок до 25 число на следващия месец като в тази насока са ТД № 024/30.04.2015 год. случен между лице Х.И.Б. и въззивното дружество, който сочи, че така е било посочено в трудовите договори на работниците. Следователно дължимото за месец февруари 2020 год. възнаграждение на работниците е следвало да бъде платено до 25.03.2020., в което няма спор, а и по категоричен начин се доказва и от изходящата от страна на въззивното дружество справка за неизплатени възнаграждения на работниците за периода от месец септември 2019 г. - месец април 2020 г. се установява че не било сторено, че трудовите възнаграждения за месец март 2020 г. не са изплатени.

Доколкото вмененото на дружеството административно нарушение се осъществява чрез бездействие, то следва да се счита довършено в първия ден след изтичането на срока, до който е следвало да бъде предприето действието, като в случая правилно е определена датата на извършване на нарушението - 28.04.2020 год., защото от този ден работодателят е в забава по отношение изплащането на процесното трудово възнаграждение и това е денят, следващ този, до който е следвало трудовото възнаграждение да бъде изплатено. Поради това дружеството е следвало да изплати заплатите в първият работен ден следващ 25.03, който е 28-ти април 2020 год. Ето защо правилно е била определена датата на нарушението, денят следващ 28.04.2020 год. до която дата е било дължимо изплащането на работните заплати.

Неизпълнението на задължението от жалбоподателя в качеството му на работодател по [чл. 128, т. 2 от КТ](#) в установените срокове да изплати уговореното трудово възнаграждение за извършената работа на работниците в предприятието му за месец март 2020 г. по някой от способите, предвидени в [чл. 270, ал. 3 от КТ](#), налага извод за извършено от него нарушение на разпоредбите на [чл. 128, т. 2 от КТ](#), във връзка с [чл. 270, ал. 1 от КТ](#).

КТ е специален закон, който урежда отношенията между работниците и служителите и работодателите, както и реда за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, каквото нарушение в случая се явява и неизплащането в срок на трудовото възнаграждение, като в правомощията именно на служителите на „ИТ” е вменено задължението за проверки, налагане на принудителни административни мерки и адм. наказания, регулиран е редът и основанията за тяхното прилагане и възможността за контрол от страна на съда. В тази връзка осъществяването на контрол по спазването на трудовото законодателство, даването на предписания и налагане на санкции при констатиране на нарушения не е самоволно, а е строго регламентирана дейност. Закрилата на труда, осигуряването на справедливи и достойни условия на труд са сред основните права на човека, посочени и от Конституцията на Р България /чл.48, ал.5/, като Държавата чрез компетентните си органи се грижи за създаване на условия за осъществяване на това право /чл. 48, ал.1/.

В случая е ангажирана обективната, безвиновна отговорност на ЮЛ, поради което и въпроса за вината изобщо не стои. За ангажиране на адм.наказателната отговорност е достатъчно осъществяване на нарушението от обективна страна, а по делото спор, че заплатите не са били изплатени в определения срок няма.

В случая с поведението си въззивникът е нарушил установения ред на държавно управление в сферата на трудовото законодателство, гарантиращо определените с Конституцията права на работниците, поради което и може да бъде субект на адм.наказателна отговорност, каквато отговорност е и изрично предвидена в КТ за ЕТ и ЮЛ.

Що се касае до представено по делото писмото на лидера на синдикалната организация в предприятието, да се изплащат най-напред по-старите задължения, то следва да се посочи, че това писмо, отразяващо становището на конкретно лице, няма как да обуслови отпадане на адм.наказателна отговорност на въззивника, съответно да

определи нарушението като маловажно – като такова с по-ниска степен на обществена опасност, при положение, че се касае за неизплащане на заплати на множество работници – 135 и при положение че очевидно това писмо е резултат от явно системно неизплащане на заплати в уговорените срокове. Това писмо няма как да замести клаузите в ТД и да дерогира регламентираното в КТ задължение за ежемесечно изплащане на възнаграждение и на конституционното право на работника в чл. 48, ал.5 от КТ за получаване на поне минимално възнаграждение.

В този смисъл е и практиката на Административен съд – Варна - Решение по касационно административнонаказателно дело № 2279 по описа на съда за 2020 година, произнесено по аналогичен случай и др.

С оглед на всичко гореизложено, правилно и законосъобразно административният орган е ангажирал отговорността на жалбоподателя на основание чл.128, т.2 от КТ и му е наложил санкция съобразно нормата на чл. 414, ал.1 от КТ доколкото точно тази разпоредба предвижда санкция за работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

В случая доколкото с НП на въззивника е наложено наказание в минимален размер – имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лв., съдът не дължи произнасяне досежно законосъобразността на размера на наказанието.

С оглед на всичко изложено по-горе съдът прецени, че атакуваното НП е издадено в съответствие с материалния закон, същото не страда и от пороци, които го правят процесуално недопустимо, поради което и следва да бъде потвърдено.

На основание чл. 63, ал.3 от ЗАНН (Нова – ДВ, бр. 94/29.11.2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 04.12.2019 г. Съдът се произнася по разностите сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

От процесуален представител на Д „ИТ“ – Варна е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искането за присъждане на разноси от страна на процесуалния представител на въззиваемата страна е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63, ал.3 вр. [чл. 143, ал. 4 от АПК](#) да заплати на Д“ИТ“-Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно [чл. 144 от АПК](#), вр. [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), вр. [чл. 37, ал. 1 от ЗПП](#), вр. [чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ](#). Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно- наказателни дела в размер от 80 до 120 лв. , съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая, което е видно и от липсата на каквито и да било процесуални усилия на ю.к по поддържане на

обвинителната теза на АНО в с.з /продължило 9 минути/. Това мотивира съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, ал.3 и ал.4 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 03 - 012468 от 15.07.2020 год. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда" гр.Варна, с което на „Черно море“ АД, ЕИК 103003102, със седалище в гр.Варна, представлявано от П.М. – Изпълнителен директор, е било наложено адм. наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500.00 /хиляда и петстотин/ лв. на основание чл. 414, ал.1 от КТ за нарушаване нормата на чл.128, т.2, вр. чл.270, ал.3 от КТ.

ОСЪЖДА „Черно море“ АД, ЕИК 103003102, със седалище в гр.Варна, представлявано от П.М. – изпълнителен директор, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - Варна сумата от 80.00 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____